

Sygn. akt I C 856/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2016r.

Sąd Rejonowy w Aleksandrowie Kujawskim I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Marcin Słoń

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Kulpa

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2016 w Aleksandrowie Kujawskim

sprawy z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej w C.

przeciwko H. K. (1)

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od Spółdzielni Mieszkaniowej w C. na rzecz H. K. (1) kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 września 2015 roku Spółdzielnia Mieszkaniowa w C. reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego (pełnomocnictwo k.4) wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych J. J. (1) i H. K. (2) kwoty 19.481,65 zł wraz z ustawowymi odsetkami od poszczególnych szczegółowo wskazanych w pozwie kwot.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż pozwani są współwłaścicielami spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w C.. Pozwani winni uiszczać opłaty miesięczne z tytułu kosztów gospodarki zasobami mieszkaniowymi oraz ponosić inne koszty przypadające na ich lokal, płatne z góry do dnia 15 każdego miesiąca. Na dzień 31 lipca 2015 roku pozwani zalegali z płatnościami na kwotę 34.080,90 zł z czego za okres od 1 lipca 2013 roku do dnia 31 lipca 2015 roku na kwotę 19.481,65 zł.

Jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia wskazano art. 4 ust 1 (1) ustawy z dnia 15 grudnia 2003 roku o spółdzielniach mieszkaniowych (pozew k.2-3).

Nakazem zapłaty z dnia 27 listopada 2015 roku w sprawie I Nc 665/15 tutejszy Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (k.34).

Wobec braku wniesienia sprzeciwu przez pozwanego J. J. (1) przedmiotowy nakaz uprawomocnił się co do jego osoby.

W ustawowym terminie sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty wniosła zaś pozwana H. K. (2) reprezentowana przez fachowego pełnomocnika w osobie adwokata (pełnomocnictwo k.44 do wniesienia sprzeciwu oraz ustne złożone na rozprawie k.60 do reprezentowania w toku dalszego postępowania) wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana wskazała, iż kwestionuje wysokość roszczenia, albowiem oparta jest ona na dokumencie wystawionym przez powoda i nie dającym możliwości weryfikacji żądanych kwot, ponieważ do pozwu nie dołączono dokumentów źródłowych.

Pozwana zakwestionowała również dochodzone roszczenie, co do zasady, podnosząc iż jest współwłaścicielką lokalu, nie zamieszkuje w przedmiotowym lokalu mieszkalnym – jej miejscem zamieszkania jest W., zatem zastosowanie w niniejszej sprawie znajdzie art. 4 ust 6 i 6(1) powyżej wskazanej ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych.

Pozwana wniosła o dopozwanie Z. J. – żony J. J. (1), albowiem to małżonkowie J. zobowiązali się do ponoszenia wszelkich opłat związanych z utrzymaniem lokalu mieszkalnego (sprzeciw k. 40-43).

Na rozprawie strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska procesowe (k.60-60v).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

H. K. (2) i J. J. (1) są współwłaścicielami spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w C., który to lokal wchodzi w skład zasobów mieszkaniowych Spółdzielni Mieszkaniowej w C.. Współwłaściciele lokalu zobowiązani byli do wnoszenia opłat miesięcznych z tytułu kosztów gospodarki zasobami mieszkaniowymi oraz ponosić inne koszty przypadające na ich lokal. H. K. (2) oraz J. J. (1) stali się współwłaścicielami przedmiotowego prawa w drodze dziedziczenia po swej matce J. K. (bezsporne – uzasadnienie pozwu k.3, informacyjne wyjaśnienia pozwanej k. 60v, dokumenty znajdujące się w sprawie I Ns 299/04).

H. K. (2) była zameldowana w przedmiotowym lokalu mieszkalnym od 2012 roku do 22 lutego 2016 roku, ale w powyższym okresie nigdy nie mieszkała w przedmiotowym lokalu mieszkalnym, ani w żaden sposób z niego nie korzystała. H. K. (2) nie była członkiem Spółdzielni (bezsporne – informacyjne wyjaśnienia H. K. (2) k.60v).

Prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26 marca 2013 roku w sprawie I Nc 51/13 Sąd Rejonowy w Aleksandrowie Kujawskim zasądził od J. J. (1) kwotę 6.193,43 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 każdego miesiąca za okres od 1 lipca 2012 roku do 31 stycznia 2013 roku tytułem opłat miesięcznych z tytułu kosztów gospodarki zasobami mieszkaniowymi oraz innych kosztów przypadających na lokal przy ul. (...) (bezsporne – dokumenty znajdujące się w aktach I Nc 51/13, analogicznie nakaz zapłaty k.8).

Prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 18 lutego 2014 roku w sprawie I Nc 87/14 Sąd Rejonowy w Aleksandrowie Kujawskim zasądził od J. J. (1) kwotę 4.249,55 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 każdego miesiąca za okres od 1 lutego 2013 roku do 30 czerwca 2013 tytułem opłat miesięcznych z tytułu kosztów gospodarki zasobami mieszkaniowymi oraz innych kosztów przypadających na lokal przy ul. (...) (bezsporne – dokumenty znajdujące się w aktach I Nc 87/14, analogicznie nakaz zapłaty k.9).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 27 listopada 2015 roku w sprawie I Nc 665/15 Sąd Rejonowy w Aleksandrowie Kujawskim zasądził solidarnie od J. J. (1) i H. K. (2) za okres od 1 lipca 2013 roku do 31 lipca 2015 roku tytułem opłat miesięcznych z tytułu kosztów gospodarki zasobami mieszkaniowymi oraz innych kosztów przypadających na lokal przy ul. (...) kwotę 19.481,65 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty:

777,91 z odsetkami ustawowymi od dnia 16 lipca 2013 roku do dnia zapłaty;

770,30 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty;

648,82 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 września 2013 roku do dnia zapłaty;

783,51 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 października 2013 roku do dnia zapłaty;

783,51 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 listopada 2013 roku do dnia zapłaty;

783,51 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty;

793,56 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty;

793,56 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 17 lutego 2014 roku do dnia zapłaty;
793,56 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 17 marca 2014 roku do dnia zapłaty;
793,56 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty;
818,76 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 maja 2014 roku do dnia zapłaty;
793,56 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty;
801 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 lipca 2014 roku do dnia zapłaty;
801 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty;
296,77 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 września 2014 roku do dnia zapłaty;
815,39 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 października 2014 roku do dnia zapłaty;
815,39 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 17 listopada 2014 roku do dnia zapłaty;
822,83 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty;
815,39 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty;
829,96 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 lutego 2015 roku do dnia zapłaty;
829,96 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 marca 2015 roku do dnia zapłaty;
829,96 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty;
829,96 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 maja 2015 roku do dnia zapłaty;
829,96 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty.

(bezsporne – nakaz zapłaty k.34).

Od powyższego nakazu zapłaty J. J. (1) nie wniósł sprzeciwu, wobec czego nakaz zapłaty uprawomocnił się w stosunku do jego osoby. H. K. (2) wniosła zaś skutecznie sprzeciw wobec czego powyżej wskazany nakaz zapłaty w stosunku do niej utracił moc (bezsporne – dokumenty zawarte w aktach sprawy I C 856/15 upr).

Powyżej ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny był bezsporny. Został ustalony w oparciu o analizę całokształtu materiału dowodowego przedstawionego przez strony, w szczególności o powyżej wskazane dokumenty, których autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez strony, nie budziła też wątpliwości Sądu. W niniejszej sprawie spornym były dwie kwestie, po pierwsze zasadność dochodzenia roszczenia przez Spółdzielnię od pozwanej H. K. (2) (pkt I uzasadnienia), po drugie zaś wysokość dochodzonego roszczenia (pkt II uzasadnienia). Rozważania w tym względzie zostały przedstawione w dalszej części uzasadnienia po przytoczeniu stosownych przepisów.

Już w tym miejscu uzasadnienia odnieść należało się do dwóch kwestii procesowych.

Zgodnie z art. 505¹ pkt 2 kpc przepisy o postępowaniu uproszczonym stosuje się w sprawach należących do właściwości sądów rejonowych o zapłatę czynszu najmu lokali mieszkalnych i opłat obciążających najemcę oraz opłat z tytułu korzystania z lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej bez względu na wartość przedmiotu sporu (Komentarz do art. 4 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych A.Stefaniak, lex elektr.). Niniejsza sprawa, jakkolwiek wartość przedmiotu sporu wynosiła 19.482 zł, ale dotyczyła opłat z tytułu korzystania z lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej, a więc do jej rozpoznania zastosowanie miały przepisy o postępowaniu uproszczonym. Zgodnie zaś z

art. 505⁴ § 1 kpc zmiana powództwa jest niedopuszczalna. Przepisów art. 75-85 oraz art. 194-196 i art. 198 nie stosuje się. Tym samym wniosek pozwanej o dopozwanie Z. J. podlegał odrzuceniu (k.60).

Sąd oddalił (k.60v) wniosek pełnomocnika powódki o określenie tygodniowego terminu do złożenia dokumentacji księgowej na okoliczność wykazania wysokości świadczenia. Podkreślenia bowiem wymaga, iż zarzut nie wykazania wysokości dochodzonego roszczenia i braku dołączenia dokumentacji źródłowej został podniesiony już w sprzeciwie. Sąd zobowiązał powódkę reprezentowaną przez fachowego pełnomocnika do złożenia pisma procesowego ustosunkowującego się do sprzeciwu wraz z powołaniem wszelkich twierdzeń, zarzutów oraz wniosków dowodowych w terminie 2 tygodni pod rygorem zastosowania art. 207§6 kpc. Sprzeciw wraz ze zobowiązaniem został doręczony powodowi dnia 18 lutego 2016 roku. Tym samym termin do wypełnienia zobowiązania Sądu upłynął bezskutecznie dnia 1 marca 2016 roku, podczas gdy termin rozprawy miał miejsce dnia 17 marca 2016 roku. Powódka w żaden sposób nie uprawdopodobniła, iż wystąpiły wyjątkowe okoliczności, które spowodowały niemożność złożenia takowego pisma, w szczególności zaś złożenia dokumentacji źródłowej, z której wynikałyby wysokości poszczególnych kwot, których zapłaty domagała się powódka. Oczywiście jest, iż dopuszczenie dowodu z takowych dokumentów, które zostałyby przedstawione Sądowi po dniu rozprawy dnia 17 marca 2016 roku spowodowałyby zwłokę w postępowaniu, albowiem powodowałyby konieczność odroczenia rozprawy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie, jak już wskazano, sporne były dwie kwestie, po pierwsze zasadność dochodzenia roszczenia przez Spółdzielnię od pozwanej (pkt I uzasadnienia), po drugie zaś wysokość dochodzonego roszczenia (pkt II uzasadnienia).

PKT I.

Powódka dochodząc opłat z tytułu korzystania z lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej przez pozwanych, jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia wskazała art. 4 ust 1 (1) Ustawy z dnia 15 grudnia 2003 roku o spółdzielniach mieszkaniowych (tj. Dz.U, z 2013 roku poz.1222 ze zm. w dalszej części uzasadnienia powoływana jako Ustawa).

Zgodnie z Art. 4 ust 1 Ustawy Członkowie spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze prawa do lokali, są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na ich lokale, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat zgodnie z postanowieniami statutu.

Zgodnie zaś z art. 4 ust 1 (1) Ustawy, na który powoływała się w uzasadnieniu pozwu powódka osoby niebędące członkami spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali, są obowiązane uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na ich lokale, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat na takich samych zasadach, jak członkowie spółdzielni.

Przepis art 4 ust 4 stanowi zaś, iż właściciele lokali niebędący członkami spółdzielni są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem ich lokali, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości wspólnych. Są oni również obowiązani uczestniczyć w wydatkach związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni, które są przeznaczone do wspólnego korzystania przez osoby zamieszkujące w określonych budynkach lub osiedlu. Obowiązki te wykonują przez uiszczanie opłat na takich samych zasadach, jak członkowie spółdzielni.

Pozwana zanegowała dochodzone roszczenie, co do zasady – zanegowała swój obowiązek w pokrywaniu powyżej wskazanych kosztów, albowiem w jej ocenie skoro nie mieszka w przedmiotowym lokalu, to nie musi ponosić powyższych kosztów. Pozwana reprezentowana przez fachowego pełnomocnika wskazała jako podstawę swego twierdzenia art. 4 ust 6 i 6(1) Ustawy.

Zgodnie z art. 4 ust 6 Ustawy za opłaty, o których mowa w ust. 1-2 i 4, odpowiadają solidarnie z członkami spółdzielni, właścicielami lokali niebędącymi członkami spółdzielni lub osobami niebędącymi członkami spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali, osoby pełnoletnie stale z nimi zamieszkujące w lokalu, z wyjątkiem pełnoletnich zstępnych pozostających na ich utrzymaniu, a także osoby faktycznie korzystające z lokalu.

Natomiast art. 4 ust 6 (1) Ustawy stanowi, że odpowiedzialność osób, o których mowa w art. 4 ust. 6 Ustawy (powyżej cytowanym), ogranicza się do wysokości opłat należnych za okres ich stałego zamieszkiwania lub faktycznego korzystania z lokalu.

W niniejszej sprawie bezspornym było, iż pozwana H. K. (2) nie była członkiem Spółdzielni, jak również, iż nie zamieszkiwała w przedmiotowym lokalu w okresie objętym pozwem.

Istotą rozróżnienia dyspozycji art. 4 ust 1(1) i 4 ust 4 Ustawy, a dyspozycją art. 4 ust 6 i art. 4 ust 6(1) Ustawy jest kwestia posiadanego tytułu prawnego do lokalu mieszkalnego. Artykuł 4 ust 6 i 6(1) dotyczy bowiem osób, które nie są właścicielami (współwłaścicielami) lokali, ani którym nie przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali. Inaczej mówiąc (w uproszczeniu dla lepszego zrozumienia) zajmujących lokal mieszkalny na podstawie innego tytułu np. na podstawie umowy najmu, użyczenia lub innych stosunków prawnych. Trudno więc, aby np. osoba zajmująca lokal mieszkalny przez pewien okres jedynie na podstawie umowy użyczenia ponosiła powyżej opisane koszty za okres, w którym faktycznie nie korzystała z lokalu. Zasadnym, zgodnym z logiką i zasadami współżycia społecznego jest, aby takową odpowiedzialność ponosiła zaś za okres, w którym faktycznie korzystała z lokalu.

W niniejszej sprawie art. 4 ust 6 i ust 6(1) Ustawy nie mógł znaleźć zastosowania, albowiem H. K. (2) przysługuje udział w spółdzielczym własnościowym prawie do lokalu mieszkalnego. Tym samym do pozwanej, jak trafnie wskazała powódka, ma zastosowanie art. 4 ust 1 (1) Ustawy.

Na marginesie nawet przyjmując, iż pozwana jest współwłaścicielem lokalu, a nie przysługuje jej spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego i tak nie miałyby to znaczenia dla rozstrzygnięcia możliwości dochodzenia od pozwanej powyżej określonych opłat co do zasady, albowiem znalazłby wówczas zastosowanie art. 4 ust 4 Ustawy, który kwestię odpowiedzialności za nie reguluje analogicznie, jak art. 4 ust 1(1) Ustawy.

Podsumowując, skoro pozwanej przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego (precyzyjniej udział w nim), to ciąży na niej solidarny obowiązek ponoszenia tychże kosztów z pozostałymi współwłaścicielami lokalu i osobami, które przedmiotowy lokal zajmują w stosunku do Spółdzielni, nawet jeżeli pozwana w przedmiotowym lokalu nie zamieszkuje. Wynika to bowiem z jej tytułu prawnego do lokalu mieszkalnego, a nie faktycznego z niego korzystania. Z samej zaś istoty odpowiedzialności solidarnej (dłużników) wynika, iż Spółdzielnia o zapłatę przedmiotowych kosztów może zwrócić się do wszystkich współwłaścicieli, bądź tylko do jednego z nich.

Mając na względzie powyższe rozważania należało wskazać, iż wbrew twierdzeniom pozwanej sama zasada dochodzonego od niej roszczenia nie budziła wątpliwości Sądu. Inaczej mówiąc powódka mogła skutecznie i zgodnie z obowiązującymi przepisami domagać się od pozwanej zapłaty dochodzonych kosztów. Już w tym miejscu podnieść jednakże należy, iż czym innym jest zasadność dochodzonego roszczenia, a czym innym udowodnienie jego wysokości, o czy szerzej w pkt II uzasadnienia.

PKT II.

Na wstępie do rozważań, co do wysokości dochodzonego roszczenia należało wskazać, iż zgodnie z art. 6 kc, to do podmiotu, który z faktów wywodzi swe roszczenie ciąży udowodnienie tychże faktów. Inaczej mówiąc, skoro powódka domagała się od pozwanej zapłaty kwoty 19.481,65 zł, to do powódki należało udowodnienie tejże wysokości roszczenia - w uproszczeniu, iż właśnie tyle pozwana winna zapłacić powódce. Powódka zwolniona byłaby z tego, gdyby pozwana uznała powództwo, czy też nie kwestionowała wysokości dochodzonego roszczenia, a jedynie jego zasadność. W niniejszej sprawie jednakże pozwana konsekwentnie w toku całego postępowania kwestionowała wysokość dochodzonego przez powódkę roszczenia, w szczególności wskazując, iż wskazane przez powódkę same kwoty bez

załączenia dokumentacji źródłowej uniemożliwiają weryfikację ich prawidłowości, kwoty te zostały wskazane w sposób dowolny, a na ich potwierdzenie został przedstawiony jedynie dokument prywatny powódki, który pozwana w całości neguje. Nadto zaś na jednoznaczne pytanie Przewodniczącego w jakiej wysokości pozwana winna płacić dochodzone roszczenie pozwana zakwestionowała, aby w jakiegokolwiek części musiała płacić świadczenie na rzecz powódki.

Pozwana zakwestionowała w niniejszym postępowaniu nie tylko zasadę swojej odpowiedzialności, ale również i wysokość dochodzonego przez powódkę roszczenia - podnosiła nie dołączenie jakiegokolwiek materiału źródłowego (czyli np. dokumentacji księgowej, dokumentów świadczących o wysokości opłat) już w sprzeciwie. Pomimo zobowiązania powódka nie przedłożyła Sądowi żadnych dokumentów, w szczególności dokumentacji księgowej, z której wynikałaby wysokość dochodzonego świadczenia. W szczególności podkreśla wymaga, iż nie wiadomo na jakiej podstawie poszczególne pozycje kwot w pozwie zostały przyjęte, nie wiadomo co dokładnie składa się na każdą ze wskazanych pozycji, tym samym nie wiadomo, czy poszczególne pozycje (w konsekwencji więc oczywiście i całość dochodzonego roszczenia) zostały przyjęte prawidłowo. W art. 4 Ustawy, na który powołuje się sama powódka, wyodrębniono cztery powody świadczeń pieniężnych członków na rzecz spółdzielni, a mianowicie z tytułu:

- 1) uczestnictwa w pokrywaniu kosztów budowy przez wnoszenie wkładu mieszkaniowego lub budowlanego;
- 2) opłat eksploatacyjnych;
- 3) kosztów związanych z działalnością społeczną, oświatową i kulturalną;
- 4) wpłat na fundusz remontowy zasobów mieszkaniowych.

Ze złożonego pozwu, jego uzasadnienia, ani też dokumentu księgowego nie wynika jakie koszty z jakiego powodu pozwana winna była uiszczyć. Powódka, pomimo zobowiązanie nie przedstawiła na tąże okoliczność żadnych dowodów, chociażby uchwał, z których obowiązek świadczenia poszczególnych opłat w danej wysokości by wynikał, (pomijając już fakt, iż brak jest jakiegokolwiek rozróżnienia składowych kwot opłat za poszczególne miesiące).

Pozwana kwestionowała już w sprzeciwie dokument prywatny dołączony do pozwu (k.5-7). Jak już wskazano powódka nie przedstawiła żadnego dokumentu na okoliczność udowodnienia i rozróżnienia poszczególnych składowych kwot za poszczególne miesiące, inaczej mówiąc jakie kwoty i z jakich tytułów składają się przykładowo na kwoty, chronologicznie: 777,91 zł, 770,30 zł, 648,82 zł itd. Podnieść również należy, iż przedstawione przez powódkę wyliczenie „winien-ma” zostało również zanegowane przez pozwaną. Podkreślenia wymaga, iż wskazane w tymże wyliczeniu kwoty nie znajdują uzasadnienia w treści pozwu, ani też w żaden sposób nie zostały przez powódkę wyjaśnione. Sąd podzielił stanowisko pozwanej. Jedynie przykładowo można wskazać, iż w miesiącu październiku 2013 roku pozwana została obciążona kwotą 2.000 zł, podobnie w grudniu 2014, w kwietniu 2013 roku kwotą 1.200 zł, w marcu 2014 roku kwotą 600 zł (rubryka „ma”). O tym, że kwoty zostały zaliczone w poczet długu w sposób jednoznaczny świadczy porównanie wyliczeń arytmetycznych (zaległość z poprzedniego miesiąca powiększona o te kwoty daje zaległość z miesiąca następnego). W miesiącu kwietniu 2014 roku wskazano, iż Komornik ściągnął kwotę 390,59 zł wobec czego należne opłaty z 793,56 zł zmalały do 402,97 zł, pomimo tego w pozwie powódka domaga się zapłaty kwoty 793,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 793,56 zł. We wrześniu 2014 roku powódka domaga się zapłaty kwoty 296,77 zł, podczas gdy z wyliczenia załączonego do pozwu wynika, iż należne opłaty wynosiły 801 zł uiszczono na rzecz Spółdzielni kwotę 610 zł (504,23 + 105,77 zł = 610 zł), wobec czego pozostała do zapłaty kwota 191 zł (801 zł – 610 zł = 191 zł). Porównanie generalnych kwot zadłużenia za miesiąc sierpień i wrzesień (24.225,82 zł do 24.416,82 zł) prowadzi do wniosku, że o 191 zł wzrosło zadłużenie za miesiąc wrzesień. Kwota 296,77 zł nie znajduje więc żadnego odzwierciedlenia w dokumentacji przedstawionej przez powódkę. W ocenie Sądu już chociażby te przykładowe rozbieżności wskazują, iż przedstawione przez powódkę wyliczenie jest nierzetelne i nie mogło stanowić wiarygodnego dowodu, na podstawie którego Sąd miałby obciążać pozwaną opłatami, tym bardziej, iż pomijając kwestię wyliczenia i księgowania, jak już wskazano powódka nie wskazała z czego wynikają poszczególne żądane kwoty miesięczne.

Podsumowując powódka nie przedstawiła Sądowi wiarygodnych dowodów na okoliczność wykazania wysokości zobowiązania, poszczególnych kwot i ich wyliczenia, a zatem w ocenie Sądu nie została udowodniona kwota żadanego roszczenia, co do wysokości, w konsekwencji więc z tego powodu powództwo należało oddalić. Sąd nie może „zgadywać” prawidłowości dokonania wyliczeń, czy też poszczególnych składowych wyliczeń – okoliczności te, w szczególności wobec ich kwestionowania przez pozwaną winny być udowodnione przez powódkę. Sąd winien dysponować takim materiałem źródłowym, który pozwalałby na weryfikację prawidłowości obliczeń powódki.

Na marginesie zaś należało wskazać, iż jakkolwiek odpowiedzialność pozwanych (co do zasady) wobec Spółdzielni jest solidarna, ale sam fakt braku odwołania i nie kwestionowania wysokości świadczenia (w konsekwencji uprawomocnienia się nakazu zapłaty) przez J. J. (1) nie może apriorycznie stanowić o prawidłowości wyliczenia dochodzonego roszczenia przez powódkę w stosunku do pozwanej. Podobnie, jak uznanie powództwa przez jednego z pozwanych nie oznacza, iż jego wysokość jest udowodniona w stosunku do drugiego z pozwanych.

Podsumowując Sąd oddalił powództwo wobec pozwanej H. K. (2), wobec nie udowodnienia jego wysokości.

Mając na względzie powyższe orzeczono, jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach Sąd orzekł w punkcie 2 sentencji zgodnie z art. 98 kpc, statuującym generalną zasadę odpowiedzialności za wynik procesu - strona przegrywająca zobowiązana jest do zwrotu przeciwnikowi poniesionych przez niego kosztów, które w niniejszej sprawie stanowi wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej w kwocie 2.400 zł ustalone zgodnie z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz. U. z 2015 r. poz.1079 ze zm.). Na marginesie można wskazać, iż z racji wniesienia powództwa przed dniem 1 stycznia 2016 roku nie miały w niniejszej sprawie zastosowania przepisy obecnie obowiązującego Rozporządzenia.

Wobec powyższego orzeczono, jak w sentencji.

SSR Marcin Słoń

Z/ 1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powódki;

2. z wpływem, apelacją lub za 3 tygodnie od doręczenia.